

ΕΛΛΗΝΙΚΣ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ-

ΜΩΝ

Υ
Γ
Ε
Ι
Α
Σ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τ
Ε
Χ
Ν
Ο
Λ
Ο
Γ
ΙΑ

19 - ΙΟΥΝΙΟΣ 1967

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α. Ν. 1092
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», Ὑψηλάντου 45 - 47

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου :
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ εις Ὑπουργὸν Κοιν. Προνοίας κ. Ε. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΝ	
ΥΠΟΥΡ. ΚΟΙΝ. ΠΡΟΝΟΙΑΣ (Τμ. Ἐκπ. Νοσοκόμων).....	
Α. Ν. ΤΣΙΡΙΝΤΑΝΗ Ἐπιστολὴ θυσίας — Ἡ Ἀδελφὴ Νοσοκόμος	
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ	
ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	
ΑΦΡ. ΡΑΓΙΑ Τὸ νόημα τῶν «Διπροσωπικῶν Σχέσεων» εἰς τὸ Νοσηλευτικὸν ἔργον	
«ΒΑΣΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ», Πρόλογος τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τῆς Γεν. Γραμ. τοῦ Διεθνοῦς Συμβ. Νοσοκόμων (Μετάφρ. ΣΤ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΥΛΗ)	
ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ «ΕΧΡΟ» (Ἀπὸ τὸ περιοδ. «Καναδὴ Ἀδελφὴ», Μετάφρ. ΕΥΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΙ)	
Κ. Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ: Ὁ Μαρίνος Γερουλάνος γιὰ τὴν Ἀδελφὴ Νοσοκόμο	
ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΣΔΕΝ — Τμῆμα Βόλου.....	
ΓΝΩΣΤΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ (Ἀπὸ τὸ WHO), Νέα Βιβλία)	
ΕΙΔΗΣΕΙΣ — ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ	

Καθηγητοῦ Α. Ν. ΤΣΙΡΙΝΤΑΝΗ

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΘΥΣΙΑΣ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Α

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ «Συζήτησις» ἀπασχολεῖται μὲ τὸ θέμα τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων. Τὸ ἔχει ἀγκαλιάσει τὸ θέμα αὐτὸ καὶ κατ' ἐπανάληψιν τοῦ διέθεσε τὰς στήλας της. Καὶ ὅμως ἡ «Συζήτησις» νοιώθει ὅτι ἀκόμη εἶναι ὀφειλέτις. Καὶ μὲ τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν ἐξοφλεῖται ἀλλὰ ἀναγνωρίζεται ἡ ὀφειλή.

Ὁφειλὴ τριπλῆ. Ὁφειλή, πρῶτα - πρῶτα, βέβαια καὶ κατὰ κύριον λόγον, ἔναντι τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων. Διότι ἄς τὸ ποῦμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Τὸ χρέος ὅλων μας ἔναντι τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων εἶναι πάμμεγα καὶ ἐὰν δὲν τὸ ἐξοφλοῦμεν, τοῦλάχιστον ἄς τὸ ἀναγνωρίζωμεν. Εἶναι καὶ αὐτὸ κάτι!

Τὸ χρέος μας, δεύτερον, ὑφίσταται ἔναντι τῶν ἀρρώστων πὺν νοσηλεύονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα καί, ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ, ὅλοι ἔχομεν κάποιαν πείραν ἀπὸ νοσηλείαν εἰς νοσοκομεῖα ἢ... περιμένομεν τὴν σειρὰν μας. Καὶ ὅλοι ξέρομε πόσῃν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν θεραπείαν μας μία ἀδελφὴ νοσοκόμος, πὺν εἶναι εἰς τὴν «φόρμα» της διὰ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν της.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἓνα τρίτον χρέος τό, νομίζω, σπουδαιότερον καὶ βαρύτερον. Εἶναι τὸ χρέος μας ἔναντι τῆς κοινωνίας, τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Τὸ ὁποῖον σύνολον πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ μάθη νὰ προσέχη τὴν ἀδελφὴν νοσοκόμον, θὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ πῶ, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι προσέχει τὰς διαφόρους ἠθοποιούς τοῦ κινηματογράφου ἢ τῶν ἐπιθεωρήσεων ἢ τὰς ἀπειροπληθεῖς «ντιζέζ». Ξέρω ὅτι αὐτὸ θὰ φανῆ ὡς παραδοξολογία. Ἄλλὰ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ συμφορὰ, ὅτι τοιαῦται καὶ παρόμοια διαπιστώσεις φαίνονται παραδοξολογία!

Καὶ προτοῦ νὰ προχωρήσωμεν : Ἄς

ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ τῶν πολυτίμων ἐπὶ τοῦ θέματος συμβολῶν τὰς ὁποίας μᾶς προσέφερον ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Συζητήσεως» συνεργάται εἶπερ τις καὶ ἄλλος ἀρμόδιοι διὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ προβλήματος, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρῶην πρόεδρος τοῦ θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός» κ. Γ. Θ. Ράμμος καὶ ὁ ἰατρὸς καὶ πρῶην διευθυντὴς εἰς τὸ θεραπευτήριον «Σωτηρία» κ. Δ. Ε. Χαροκόπος (*).

Β

Παγκόσμιον εἶναι τὸ πρόβλημα ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀδελφῶν νοσοκόμων καὶ ἡ «Συζήτησις» ἔχει ἤδη προσφέρει εἰς τοὺς ἀναγνώστας της σχετικὰ στοιχεῖα. Μόλις τὰ σαράντα τοῖς ἑκατὸ τοῦ ἀπαιτητῶς ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ νοσοκόμων διαθέτει ἡ Γερμανία. Ἡ Γαλλία παραπονεῖται διότι τῆς λείπουν τοῦλάχιστον εἴκοσι χιλιάδες ἀδελφαὶ διὰ νὰ εἶναι νοσοκομεῖα τὰ νοσοκομεῖα της. Καὶ ποῦ θὰ εὐρεθοῦν αὐταὶ αἱ εἴκοσι χιλιάδες ἀδελφαί; Βλέπετε, ὅπως ὀρθότατα ὁ κ. Ράμμος ἐτόνισε, αἱ ἀδελφαὶ αὐταὶ δὲν εὐρίσκονται ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄλλην!

Βέβαια, ἡ πρώτη δυσκολία τοῦ ζητήματος εἶναι, ὅτι ἡ πελατεία τῶν νοσοκομείων ὅλο καὶ αὐξάνει. Καὶ ἀπὸ τὴν συνεχῆ αὐξῆσιν τοῦ πληθυσμοῦ, φυσικά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ κόσμος ὅσο πάει χρησιμοποιεῖ περισσότερο τὸ νοσοκομεῖον παρὰ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ τὸ σπῖτι ὡς θεραπευτήριον μένει μόνον διὰ μίαν γρίπην ἢ τὰ παρόμοια. Μακάρι ὅμως νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ μόνη πλευρὰ τοῦ προβλήματος. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη

(*) «Συζήτησις» 1965, σελ. 183 ἐπ., 207 ἐπ., 224 ἐπ.

πλευρά, ή ακόμη σπουδαιότερα. "Οτι ό αριθμός τών προσώπων εκείνων πού προσφέρονται, πού έχουν τήν αυτοθυσίαν να μάς περιθάλλουν νοσηλευτικώς, αντί να αυξάνη αναλόγως πρὸς τήν ἐν καλπασμῶ αύξησιν τών αναγκῶν, ἐλαττοῦται συνεχῶς, πίπτει πτωσιν κατακόρυφον. Διατί;

Μά, . . . διατί ὄχι;

Γ

Ἐδιαβάσατε μήπως τὰ ἄρθρα πού ανέφερα παραπάνω καί ὅσα ἄλλα ἔγραψε κατὰ καιρούς ή «Συζήτησις» ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχὰς καί τὰς συνθήκας διαβίωσης τών ἀδελφῶν νοσοκόμων; Περὶ μὲν ἀποδοχῶν δὲν δύναται νὰ γίνῃ σοβαρὸς λόγος. Οἱ ὄροι ἐργασίας πάλιν εἶναι σκληροὶ ὅσον δὲν ξέρομεν εἰς ποῖον ἐπάγγελμα. Οὔτε ὧραι ἐργασίας, οὔτε μέρα, οὔτε νύκτα, οὔτε κάποιο περιθώριον διὰ κάποιαν ἀτομικὴν ζωὴν ἢ χαρὰν τῆς ζωῆς ἢ κάποιαν οἰκογενειακὴν θαλπωρὴν. Βέβαια ἢ σκληρότης τών ὄρων ἐργασίας ἐπιβάλλεται ἐκ τών πραγμάτων. Ἐπιτείνεται ὅμως, νομίζω τοῦλάχιστον, εἰς βαθμὸν ἀπάνθρωπον ἀπὸ σχολαστικότητος πού θὰ μπορούσαν νὰ λείψουν. Καί ἐδῶ ἐφαρμόζεται τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ παρατήρησις «ἄνδρες ἦσαν οἱ νομοθετοῦντες καί κατὰ γυναικῶν ἢ νομοθεσία». Καί τοὺς κανονισμοὺς πού ἀναφέρονται εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου τοὺς διεμόρφωσαν ἄνδρες, οἱ ὅποιοι δὲν καλοῦνται νὰ τοὺς τηρήσουν τοὺς κανονισμοὺς αὐτοῦς. Καί ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ρίψω μίαν ιδέαν: Μέσα εἰς τὰς τόσας καί τόσας ἐπιτροπὰς πού ὑπάρχουν, ἄς συσταθῇ καί μία ἐπιτροπὴ μὲ τὴν πρωτοβουλίαν κάποιου σωματείου, ἢ ὁποία ἐπιτροπὴ νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα, πῶς θὰ μπορούσαν οἱ ὄροι ἐργασίας τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου νὰ γίνουν ἀνθρωπινότεροι, περισσότερον εὐλόγιστοι, ὀλιγώτερον σκληροί, καί νὰ ἀποφευχθοῦν ἀυστηρότητες αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἀναπόφευκτοι. Βεβαίως ἢ ἀποστολὴ τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου εἶναι ἀποστολὴ θυσίας. Τῆς ἀναποφεύκτου θυσίας ὅμως!

Ἐξομολογήσασθε τὴν θυσίαν τῆς ἀδελ-

φῆς νοσοκόμου ἄς προστεθῇ ἀκόμη ἢ ἔλλειψις τῆς προσηκούσης ἐξασφαλίσεως διὰ τὸ μέλλον. Βλέπετε, καί τών ἀδελφῶν νοσοκόμων ἢ ἡλικία περὶ καί δι' αὐτὰς ἔρχεται τὸ γῆρας καί τὰ προβλήματα τού. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ ἐδῶ μὲ τὴν παράθεσιν συγκεκριμένων στοιχείων. Ἄρκετὰ παρετέθησαν ἤδη εἰς τὴν «Συζήτησιν», ὅπου ἐμνημονεύθησαν καί ἐπαινεταὶ προσπάθειαι καί ἀξιόλογοι βελτιώσεις. Γεγονὸς ὅμως ἀκόμη εἶναι ὅτι ἢ ἀδελφῆ νοσοκόμος δὲν ἔχει ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον τῆς ἅμα ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, πρῶγμα τὸ ὅποιον φυσικὸν εἶναι νὰ τὴν ἐπηρεάζῃ — γιὰ μῆτε μίαν στιγμὴ ἐσεῖς στὴν θέσιν τῆς, νὰ ἰδῆτε!

Δ

Μία ἄλλη αἰτία διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπάρχει ἢ ἔλλειψις ἀδελφῶν νοσοκόμων εἰς τὰ μεγάλα θεραπευτήρια εἶναι αἱ πολλαὶ ἄλλαι εὐκαιρίαι πού προσφέρονται εἰς ἓνα σημερινὸ κορίτσι διὰ νὰ ἀναπτύξῃ μίαν ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα πολὺ περισσότερον ἄνετον, ἄρκετὰ προσοδοφόρον καί ἱκανοποιούσαν ἀκόμη καί τὴν εὐγενῆ ἀνάγκην νὰ αἰσθάνεται ὅτι κάτι τέλος πάντων προσφέρει εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Εἰς τὸ κάτω ἢ κάτω καί ὡς ἀδελφαὶ νοσοκόμοι ἀκόμη εἶναι περιζήτητοι εἰς ἰδιωτικὰς κλινικὰς ἢ καί σὲ σπίτια, ὑπὸ ὄρους ἐργασίας ἀσυγκρίτως καλυτέρους ἀπὸ ἐκείνους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐργάζονται εἰς ἓνα θεραπευτήριον. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ ὑπερنيκηθοῦν πολλοὶ πειρασμοί, διὰ νὰ προτιμήσῃ ἢ ἀδελφῆ νοσοκόμος τὴν ἀποστολὴν τῆς θυσίας εἰς μίαν ὑπηρεσίαν, ἢ ὁποία ἀπαιτεῖ καί πολλὰς ἄλλας, μεγάλας θυσίας ἀκόμη.

Ἄς προστεθῇ καί τοῦτο διὰ τὰς Ἑλληνίδας ἀδελφάς. Τὸ ἐξωτερικόν, ἢ Ἀμερικὴ, ὁ Καναδᾶς ζητοῦν ἀδελφάς καί δὴ ὑπὸ ὄρους πολὺ καλυτέρους ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι. Καί αὐτὸ εἶναι βέβαια ἓνας πειρασμὸς καί διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐπιτείνει τὴν δυσχέρειαν τοῦ προβλήματος.

Μέτρα θεραπείας καί προτείνονται καί ἐφαρμόζονται εἰς πολλὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀύξισις μισθοῦ, περιορισμὸς ὁ-

ρῶν ἐργασίας, μεγαλυτέρα ἐλευθερία διὰ τὴν ἀτομικὴν διαβίωσιν καὶ τὴν «χαρὰν τῆς ζωῆς». Μπαλώματα ὅλα αὐτά. Ἐπιβεβλημένα μπαλώματα. Ἐπιβεβλημένα καὶ ἐκ λόγων δικαιοσύνης ἀκόμη. Δὲν λύουν ὅμως τὸ πρόβλημα. Ἴσως ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως τὸ κάνουν καὶ δυσχερέστερον, ὅπως μὲ τὸν περιορισμὸν τῶν ὥρων ἐργασίας. Διότι ὁ περιορισμὸς αὐτός, συνδυαζόμενος καὶ μὲ τὴν σπάνιν τῶν ἀδελφῶν, ἔχει ὡς συνέπειαν νὰ μένουν ἐπὶ ὥρας οἱ ἀσθενεῖς εἰς τὸν θάλαμόν των χωρὶς τὴν προσήκουσαν συμπαράστασιν.

Μία ἄλλη βοήθεια εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος εἶναι αἱ ἀδελφαὶ ποὺ δὲν ἀφιερώνουν τὸ ὅλον εἰκοσιτετράωρόν των εἰς τὸ θεραπευτήριον, ἀλλὰ ἐργάζονται ἐκεῖ κατὰ μέρος μόνον τοῦ χρόνου των, δι' ὠρισμένας μόνον ὥρας, ὅπως μᾶς ἀνέπτυξεν ὁ κ. Χαροκόπος. Ἐπίσης ὠραία καὶ συγκινητικὴ καὶ ἱερὰ καὶ ἀποδοτικὴ εἶναι ἡ προσπάθεια τὴν ὁποίαν καταβάλλουν αἱ χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ποὺ ἐπιστρατεύουν κυρίας καὶ δεσποινίδας μὲ χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἀγάπην, αἱ ὁποῖαι προσφέρονται διὰ μίαν φερ' εἰπεῖν ἡμέραν ἢ ἔστω μισὴν ἡμέραν τὴν ἐβδομάδου εἰς τὸ νὰ παρέχουν νοσοκομειακὴν ὑπηρεσίαν. Πολύτιμα βεβαίως βοηθήματα αὐτά, προσφέρουν μεγάλην ἀνακούφισιν, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦν τὴν λύσιν.

Ε

Εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος ἐνεφανίσθη πάντοτε καὶ μόνον ὡς καρπός, ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους καρπούς, τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὡς ἐκδήλωσις τῆς χριστιανικῆς θυσίας, ὡς σταυρός τὸν ὁποῖον αἶρει χάριν τῶν συνανθρώπων της ἡ ἀδελφὴ ἀτενίζουσα εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Ὄταν ἡ ἀδελφὴ δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἀτενίσῃ εἰς τὸν Σταυρὸν αὐτόν, τότε δὲν ἔχει νόημα τὸ ἔργον της. Ὡς ἀποστολὴ τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἔχει στήριγμα. Ὡς ἐπάγγελμα δὲν ἔχει νόημα. Ὑπάρχουν ἄλλα ἐπάγγελα ματα τόσο ἐλκυστικώτερα! Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ὁ χαρακτηριστικὸς τύπος τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου εἶναι ἡ περι-

βεβλημένη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἡ μοναχὴ. Βάζει τὴν ποδιὰν τῆς νοσοκόμου ἐπάνω ἀπὸ τὸ ράσον της καὶ ὑπηρετεῖ τὸν ἀδελφόν της, διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκπληροῖ τὴν μοναχικὴν της ἐπαγγελίαν. Οἰαδήποτε θυσία εἶναι δι' αὐτὴν τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀλοκληρωτικὴν θυσίαν εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερε τὸν ἑαυτὸν της ὅταν προσήρχετο εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ τὸ ξεκίνημα τῆς ἱερωτάτης αὐτῆς ἀποστολῆς ἦσαν τὰ μοναχικὰ τάγματα. Ἐκεῖ, βέβαια, τὰ προβλήματα ποὺ ἀνεφέραμεν παραπάνω εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἀνυπαρκτα ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀδιανόητα ἐμπρὸς εἰς τὴν πλήρη ἀνταπάρνησιν τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ὁ μοναχικὸς βίος. Ἡ ἀδελφὴ ἀποβλέπει εἰς τὴν αἰωνιότητα καί, εἴτε δέχεσθε εἴτε δὲν δέχεσθε τὴν αἰωνιότητα, θὰ ἀναγνωρίσετε, ὅτι ἡ ἀδελφὴ αὐτὴ θυσιαζομένη εἶναι συνεπῆς εἰς τὴν πίστιν της. Ἡ θυσία τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ νοσηλεία εἶναι ποσοστὸν μόνον τῆς θυσίας ἡ ὁποία εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὑπῆρχον ἀκμάζοντα μοναχικὰ τάγματα γυναικῶν εἰς τὴν Δύσιν, θέμα ἀδελφῶν νοσοκόμων οὔτε ὑπῆρχεν οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ.

Δὲν ἔμεινε βέβαια τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ. Ὁ θεσμὸς τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου ἐπεξετάθη καὶ πέραν ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Ἄς μὴ ἀπατώμεθα ὅμως! Ὅτι ἔγινεν εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἦτο ἀπὸ τὴν μοναχικὴν ἀνταπάρνησιν ἐμπνευσμένον. Καὶ αἱ ἀδελφαὶ νοσοκόμοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅταν εἶναι ὄντως ἀδελφαί, εἶναι κάτι σὰν ἀπομίμησις τῶν μοναχῶν ἀδελφῶν. Αὐτὸ ἴσχυε διὰ τὰς «διακονίσσας» τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ ἴσχυε καὶ ἰσχύει διὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην καρποφορίαν τῆς χριστιανικῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ποὺ λέγεται Ἑλληνὶς ἀδελφὴ νοσοκόμος. Ὅλοι των, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἀνήκουν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ ἢ δὲν ἀνήκουν πουθενά, ὅλοι των, εἴτε ἐν ἐπιγνώσει εἴτε καὶ ἀνεπιγνώτως, δύνανται τῶν ἔχουν αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἀνταπάρνησιν. Δὲν εἶναι εὐθήεις ὥστε νὰ μὴ γνωρίζουν ὅτι θυσιάζονται. Ἀλλὰ ἔχουν

μέσα των τὴν ἱερὰν φλόγα τῆς αὐταπαρνήσεως. Καὶ αὐτὴ ἡ φλόγα εἶναι ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν, ὅταν ἡμεῖς πᾶμε εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου, ἔχομεν μίαν ἀδελφὴν ἢ ὁποία θὰ περιθάλη τὴν νόσον μας, ἀποκρουστικὴν ἐνίοτε νόσον ἢ καὶ ἐπικίνδυνον ἀκόμη νόσον, μολονότι αὐτὸ τῆς κοστίζει πολλὰς πολλὰς θυσίας.

ΣΤ

Ναί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ ἔχει μέσα της τὴν ἱερὰν φλόγα τῆς αὐταπαρνήσεως, ἡμεῖς πρέπει νὰ τῆς ἀντιτάξωμεν τὸν πάγον τῆς ἀδιαφορίας. Εἰς τὸ τέλος τέλος δὲ ν μ ᾱ ς σ υ μ φ ἔ ρ ε ι αὐτό. Διότι ναὶ μὲν ἕως τώρα ἡ φλόγα νικᾷ τὸν πάγον, ἀλλὰ δὲν ξέρω πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτό. Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ξεκίνημα τοῦ παρόντος ἦτο ἡ διαπίστωσις ὅτι ὄλο καὶ μεγαλυτέρα παρουσιάζεται ἡ ἔλλειψις ἀδελφῶν νοσοκόμων. Καὶ ἡ ἀντιμετώπισις εἶναι, ἡ φλόγα τῆς αὐταπαρνήσεως νὰ εὐρίσκη εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς ἀνταπόκρισιν ὄχι τὸν πάγον ἀλλὰ τὴν ζεστασιὰ τοῦ ἐνδιαφέροντός μας, τὴν ἀγάπην μας, τὸν ἀ μ ἔ ρ ι σ τ ο ν σ ε β α σ μ ὸ ν μας πρὸς τὴν ἀδελφὴν νοσοκόμον.

Ἡ ζεστασιὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ θὰ ἐκδηλωθῇ πρῶτα - πρῶτα μὲ ἓνα θερμὸ εὐχαριστῶ. Τοὺς τὸ χρωστοῦμε ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ εὐχαριστῶ, αὐτὴν τὴν εὐ γ ν ω μ ο σ ύ ν η ν. Εὐγνωμοσύνην ὄχι μόνον διὰ τὴν νοσηλείαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν ἄνωσιν τὴν ὁποίαν μᾶς δίδουν. Εἰς τὸ τέλος - τέλος αἱ ἀδελφαὶ νοσοκόμοι μᾶς ἀποδεικνύουν ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ἡ πίστις «ἢ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη». Καὶ ἂν ἐπιτρέπεται μία συνέχεια εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ περασμένου μας φύλλου, τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸ φρικτὸν ἐρώτημα ἂν ἀπέθανεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν

ψυχὴν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ἂν μὲ ἄλλους λόγους ἀπέθανεν ἡ πίστις, θὰ μπορούσα νὰ ἀπαντήσω: Δὲν ἀπέθανεν ἡ πίστις αὐτὴ, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἀδελφαὶ νοσοκόμοι. Καὶ μόνον δι' αὐτό, δι' αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, τοὺς ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη ἀπὸ ὄλους μας, μὲ ὄλην μας τὴν ψυχὴν.

Ἀλλὰ, βέβαια, δὲν ἀρκεῖ τὸ εὐχαριστῶ. Χρειάζεται τὸ ἐμπράκτως ἐκδηλούμενον ἐνδιαφέρον. Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πρότασιν, μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ κάποιου σωματεῖον νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα πῶς θὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου. Τοῦτο ὄχι βέβαια μὲ τὴν ιδέαν ὅτι θὰ ἐξαφανισθῇ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ θυσία καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀδελφῆς θὰ γίνῃ ἐπάγγελμα, συμφέρον. Ἡ σκέψις αὐτὴ θὰ ἀπετέλει καὶ χίμαιραν καὶ βλασφημίαν. Ἀλλὰ διότι ἡ ἀδελφὴ πρέπει νὰ μὴ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπομονωμένον, διότι ὅσον καὶ ἂν κινῆται ἀπὸ θεῖον ζῆλον καὶ ζωογόνον πίστιν, ἄνθρωπος εἶναι καὶ αὐτὴ καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ πολὺ νὰ προσφέρῃ μὲν ἀγάπην νὰ εἰσπράττη δὲ ἀδιαφορίαν.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον: Τὸ ἔργον τῆς ἀδελφῆς, ἄς τὸ ἐπαναλάβω, εἶναι ἔργον πίστεως. Ὁ μαρασμὸς τῆς πίστεως καταργεῖ τὰς προϋποθέσεις διὰ νὰ ζήσῃ ἡ ἀδελφὴ. Καὶ ὅταν τὸ κοινωνικὸν σύνολον συμπεριφέρεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ τίθεται τὸ φοβερὸν ἐρώτημα τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπησχόλησεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον «ἂν ἀπέθανεν ὁ Θεός», τότε τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ σύνολον ἄς μὴ παραξενεύεται ἂν ἀτροφῇ, ἂν μαραινέται ἢ σιγὰ - σιγὰ ἐκλείπη καὶ ἡ θυσία καὶ ἡ αὐταπάρνησις, τὴν ὁποίαν — ἄς μὴ γελιομάστε — ἡ πίστις καὶ ὄχι ἡ . . . ἀφηρημένη τέχνη καθιστᾷ πραγματικότητα, ἀπτήν καὶ ψηλαφητὴν πραγματικότητα!

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΔΕΛΦΑΙ

Ἐργασθῆτε μὲ φανατισμὸν διὰ
τὴν διάδοσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ
περιοδικοῦ

« ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ »

Εἶναι τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Διπλωματούχων Ἑλληνίδων Νοσοκόμων (Ε.Σ.Δ.Ε.Ν.), ποὺ ἀγωνίζεται διὰ τὰ δίκαια τοῦ κλάδου.